

▶ LA BSO DE VNG

Biscuit, pares de la 'no-escena' vilanovina

'Cinnamon Fadeout' és el quart àlbum d'estudi del quartet de rock&roll

Nom del grup: Biscuit
Membres: Xavier Cardona (veu i guitarra), Àngel Zambudio (baix), Fermín Roca (bateria) i Armand Cardona (guitarra).
Discografia (inclouen maquetes): 49 i So you want to be a Rock Star al CD sampler Branquias (Grabaciones en el mar-Caroline, 1996); Lunch Music (Grabaciones en el mar-Caroline, 1997); The Basement Years (edició limitada de 500 còpies en vinil, autoeditat i distribuït per Trip Records (Trip Records, 2001); Rocks my little world CD/LP (Rock Indiana/H-Record, 2004); Time for answers CD/LP (Rock Indiana/No Tomorrow, 2006); Cinnamon Fade Out (Ja enregistrat, discogràfica encara per determinar, 2009). També han participat en diversos recopilatoris com Unloved Again-Tribute to Forever Changes (1998); Harrison-Tribute to George Harrison (2000); Tribut a Bum I said sometimes! (2002) i 10 años Rock Indiana (1994-2004) (2004), entre altres participacions i col·laboracions.
Any fundació: 1993.
Estil: Rock&roll.
Grups de referència: The Who, Screaming Trees, The Beatles, MC5.
Un lloc on us agradaria tocar: Fillmore (Sant Francisco, EUA).
Un lloc o festival de VNG on us agradaria tocar: Al Teatre Principal (quan s'acabin les obres).
Web: www.myspace.com/biscuitrock/biscuitrick.blogspot.com.
Contacte: galcard@yahoo.es

Els Biscuit, els reis dels rock&roll

LLUIS CAMAS

// BLAI MARSÉ

Tot i ser a la vora d'arribar a finals de la primera dècada de segle, el rock&roll de vella escola segueix ben actiu. Efectivament, hi ha música que mai caduca, i en bandes com Biscuit, sembla que la seva música es torni més poderosa amb el pas del temps.

A aquestes alçades no caldria definir l'estil musical de Biscuit, però segurament hi haurà algun lector que no n'ha sentit mai a parlar. Sempre hem volgut barrejar melodies molt pop amb guitarres fortes. Hi ha molts elements: garatge, psicodèlia, hard-rock, música negra, entre altres coses, expliquen els germans Armand (guitarrista) i Xavier Cardona (cantant i guitarrista) de Biscuit.

El quartet de Vilanova—sí, encara que costi de creure no són de Seattle ni de San Francisco— acaba de sortir de l'estudi amb un nou disc sota el braç. Tot i que encara no saben la discogràfica que l'editarà, l'àlbum acaba de ser masteritzat per Bob Weston, un home

que va treballar amb Nirvana. L'àlbum té deu temes i s'anomena *Cinnamon Fadeout*, un títol que amaga més d'un significat, però que va sorgir a partir d'una broma amb Santi Garcia, el productor del disc.

La cançó que obre aquest nou treball, *Aralsk*, és un autèntic hit power-pop en el qual Dani Poveda (Gentle Music Men) hi fa una col·laboració especial. Precisament, un fet com aquest és un exemple de la integració entre músics de diverses generacions. El mateix Poveda i Pere Agramunt (La Brigada) van reconèixer fa molt poc a un reportatge al Canal 33 que Biscuit ha estat un referent important en la música que fan actualment. Ser referents ens fa sentir una mica vells, però ens agrada, ens fa sentir bé, reconeix Armand Cardona.

Xavier Cardona, per la seva banda, dona certa explicació a la transcendència que ha tingut Biscuit en el panorama independent de la ciutat. Juntament amb altres bandes com Alias Galor, vam ser dels primers grups

indies de Vilanova, els que hi havia fins el moment eren grups de músics que es volien guanyar la vida amb la música. A més, afegeix que, potser per la nostra manera de fer i pel fet d'haver durat tant de temps, la gent s'ha fixat amb nosaltres.

I si una banda pionera com Biscuit afirma que a Vilanova sempre hi ha hagut grups, però els que hi ha ara són els millors que hi ha hagut amb molts anys, potser ens ho haurem de creure. Tot i això, Armand Cardona matisa que no hi ha escena, a part dels festivals, no hi ha ni locals de concerts, ni locals d'assaig ni bars per reunir la gent de l'escena. I ja no parlem de managers o segells discogràfics. Si hi hagués tot això, sí que hi hauria una escena. Per rematar, Armand radica aquesta explosió musical en el fet que Vilanova és una ciutat tan avorrida per la gent jove que la gent ha de muntar grups per buscar-se la vida.

Ras i curt. Els Biscuit parlen en propietat i amb sinceritat. Amb el pas dels anys, no han perdut la humilitat, però encara menys l'ambició. Nosaltres no som músics, som fans que toquen. Crec que tenim més ambició ara que fa disset anys. Quan vam començar no en teníem prou d'escoltar la música, hàviem de tocar-la, recorda Xavier. Ara bé, el desafiament contra el temps encara va més enllà. La lògica diria que hauríem de plegar, ja tenim fills, però ara precisament és quan disfrutem més, ja que toquem millor que abans, explica el seu germà petit Armand.

M'encantaria acabar aquest reportatge com sovint faig, anunciant un proper concert de la banda a Vilanova, però encara no ho puc fer, ja que de moment no hi ha dates. Això sí: després d'escoltar una meravella com *Cinnamon Fade Out*, qualsevol es queda amb ganes d'escoltar-lo defensat en directe. Biscuit, no us apagueu mai, si us plau.

Les highlights de Biscuit

No tothom pot dir que ha fet de teloners dels MC5, que ha compartit escenari amb els Love d'Arthur Lee i que ha tocat a un festival organitzat al mític The Cavern de Liverpool. Els Biscuit sí que ho poden dir, i amb molt d'orgull. A més, de ben segur que encara els queden coses increïbles per fer i per viure.

L'imp3 de Biscuit

Tot i que afirmen que tenen vinils enlloc d'ipods, els germans Cardona aconsegueixen dir-ne quatre dels molts que han escoltat. Xavier, el gran, s'encarrega dels clàssics; mentre que Armand ho fa dels més moderns. Aquests quatre LP són els escollits d'una acurada selecció en què queden fora treballs de The Kinks, Teenage Fan Club o Posies:

Buffalo Springfield – "Again" (1967)
 "És inevitable afegir una qüestió personal als discos, sobretot quan ets jove. Quan escolto aquesta música em trobo als divuit anys. És un dels meus preferits, sobretot per la conjunció entre Stills, Furay, i Neil Young, i per l'època. Estaven inventant la música que a mi m'agrada, per això li tinc un carinyo especial (X. Cardona)"

Small Faces – "Small Faces" (1967)

"És el que més sona a la furgoneta de Biscuit. És un disc brutal, el comentari seria el mateix que l'anterior amb la diferència que aquests són anglesos i els altres són americans. Tampoc vull dir que tot estigui inventat, però aquests tios s'ho van treure de la màniga (X. Cardona)"

Redd Kross – "Phaseshifter" (1993)
 "És una banda nord-americana, perfecta per barrejar la melodia dels Beatles dels seixanta amb guitarres del tipus Kiss. És potser el grup que ens ha influït més. (A. Cardona)"

You Am I – "#4" (1998)
 "És el típic grup que a Espanya només agrada als crítics. Ens agrada molt perquè fan una mica el que voldríem fer nosaltres, una barreja de soul, de música dels seixanta, i fins i tot de grunge. Tenen influències molt evidents però amb un estil propi; com nosaltres però en bo. (A. Cardona)"

